

zám.

egyen-
síl nem

k:

Klára
egy
0 kr.,
Elek,
0 kr.,
ka 20
kimu-
5 kr.

e ada-
riska
Egyes
, Je-
1 frt,
bósta-
émeth
, Je-
it 20
Lina
derics
0 kr.,
ri 30
Róza,
ariczi,
gyűj-
0 kr.,
muta-
y ősz-
apesti
ztősé-

s kis
si.

kozók
dt az:

épület.
ulat.

A JÁTÉKOS BOLT ELŐTT. (Lásd a 218. lapon.)

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

LŐRE örültem a szép tervnek s egészen vígan dugtam ismét zsebre a térképet.

— No most tartsunk egy kis próbát, mondám aztán. Ha valami faluba érünk, készen kell lennünk. Hadd lássam. Károly, tudsz-e csakugyan hegedülni? . . . ha tudsz, az nagyon sokat ér, mert akkor én Káplárral végezhetek mindenféle produkciókat, s te fogsz játszani hozzá. No's, játszá!

Károly kezébe kapta a hegedüt és játszani kezdett. Meglepetve néztem rá . . . azt vártam, hogy csak czinezogni tud, de ő oly szépen játszott, hogy én nem is mérközhettem vele.

— Hiszen te valóságos művész vagy! mondám örvendve. Csak be kell tanulnod azokat a víg nótákat, melyekre Káplár táncolni tud és pompásan fog menni a dolgunk.

Károly szeliden mosolyogva kérde:

— Hát nem sajnálod, hogy magaddal viszel?

— Dehogy sajnálom, hiszen ez lesz a szerencsém. De hát hol tanultál meg oly szépen játszani?

— Garocseknél . . . oh, ő nagyon ügyes mester, csak hogy nagyon durva. A többiek nem igen tanultak sokat, de nekem nagy kedvem van a zenére, szinte boldog vagyok, ha játszhatom.

— Rá születted, tehetséged van hozzá. No's, hát mostantól fogva te vagy a karmester. Fogd a hegedüt, ezentul a tied lesz.

Ennek úgy megörült, mint valami roppant ajándéknak és kezet akart nekem csókolni.

— De hát legyen eszed, mondám nevetve. Csak nem gondolod, hogy én valami püspök vagyok, a kinek kezet kell csókolni?

— Oh, én mióta jó anyámtól elszakadtam, nem voltam olyan boldog, mint most. Szabad vagyok, senki sem bánt és ha iparkodom, talán meg is keresek annyit, a mennyit nekem kell adnod, hogy megéljek . . . és ezt mind neked köszönhetem. Látod, én olyan ügyetlen és tudatlan vagyok . . . de mégis úgy szeretném valamivel bebizonyítani, milyen hálát érzek irántad, hogy magadhoz vettél.

Mélyen meghattottak őszinte szavai. Kezet nyújtottam neki s így szóltam:

— Kedves Károlyom, mindketten ágról szakadt szegény fiuk vagyunk. No's, ha épen azt hiszed, hogy hálával tartozol nekem, hát légy ezuttal igaz jó barátom, legyünk testvérek, osztozzunk jóban, rossban; ha baj ér, segítsük egymást.

Megölelt, aztán könnyes szemekkel mondá:

— Meglásd, nem fogsz csalatkozni bennem. Barátod leszek, míg élek.

Igy kötöttünk örök barátságot ott kint, Isten szabad ege alatt. Elhagyott gyöngye fiuk voltunk mindketten, de már sokat tapasztaltunk az életben, sok szomorúságot szenvedtünk s annál inkább éreztük mily jó az, ha van valaki velünk, a ki szeret s a kit szeretünk.

— És most induljunk! Estére falut kell érünk.

Még ez este megtartottuk első produkciónkat a legközelebb faluban, melyet értünk, még pedig jó sikerrel. A szerencsés kezdet bátorságot öntött belém.

Másnap odább vándoroltunk s aztán multak napok, hetek s mindketten egészen beleszoktunk a vándor életbe. Voltak rossz napjaink, apró bajaink, de sokszor akadt jó szerencsénk is, úgy hogy még meg is takaríthattunk egy kis pénzeeskét. A tapasztalások, melyeket egykor a jó Gáspár mesterrel szereztem, nagy hasznomra váltak; akármilyen idegen helyre értünk, tudtam hová fordulni, tudtam, hogy kell az emberekkel beszélni, kedvöket megnyerni; ha pedig holmi apró baj ért, hogy lehet leghamarább kimenekülni. Károly a szabad levegőtől, járás-keléstől egészen megerősödött; alig lehetett ráismerni a hajdani beteg, sápadt, szomorú fiura. De azért félnék, kissé ügyetlen maradt mindig s roppantul bámult engem, mikor valami nehezebb dolgot kellett elvégezni és jól sikerült. Napról napra jobban megszerettük egymást. Én most az voltam az ő számára, a mi egykor Gáspár mester volt az én számomra: barátja, tanítója. Ő pedig híven, őszintén ragaszkodott hozzám serről egy napon megható módon tett bizonyosságot.

Egy kis városba értünk és szokásunk szerint egy szerényebb vendéglőben tartottunk produkciót. Nagyon jó bevételünk volt s hálások akartunk lenni a közönség iránt. Miután Káplár minden mesterséget bemutatta, én eldaloltam legszebb nótáimat, aztán Károly kezdett hegedülni.

A nézők közt volt egy öreges ur, ki már előbb is feltűnően figyelt, mikor Károly a produkcióhoz játszott. Most

Károly tőle kitelhetőleg szépen játszott a kedvenc darabjait s az öreg egészen meredten bámult rá, arca szinte kipirult, mikor pedig befejezte a darabot, oda lépett hozzánk és nyájasan, érdeklődve kérde Károlytól:

— Ki vagy te, honnan jössz te, kis fiu? Hol tanultál hegedülni?

Elmondtunk annyit, a mennyit épen kellett, mire az öreg ur így szólt Károlyhoz:

— De hiszen az örökös kár, hogy te így kóborolsz! Hallgass reám. Én zene-tanár vagyok, én meg tudom ezt itélni. Te művésznek születted. Hagyd abba a kóbor életet. Én magamhoz veszek, tanítani foglak, nagy művészt, híres embert neveled belőled.

A lélekzetem is elszorult, a mint ezt hallottam. Egy részt örültem, hiszen magam is sokszor gondoltam, hogy Károlynak csodás tehetsége van a zenére. Szerettem is őszintén, szívből kívántam boldogságát. És mégis végtelen szomorúság lepott meg. Hát őt is elveszitem, elszakadjak tőle, mint Dorka anyótól, Arturtól, Gáspár mestertől, Péter bácsitól! Mindenkitől el kell szakadnom, a ki szeret, a kit én szeretek!

Szorongva vártam, mit fog Károly felelni. De legyőztem az önzést s megragadva Károly kezét, reszkető hangon mondtam:

— Károly, ne gondolj semmi másra, csak a magad szerencséjére.

Ő azonban, megölelt és meghatottan monda:

— Oh Gábor, hát azt hiszed, hogy én el tudnék válni tőled? Soha, soha! Ba-

rárságot fogadtunk egymásnak és nem hagyjuk el egymást soha sem.

Az öreg ur erre még inkább kezdte magyarázni Károlynak, milyen fényes jövő vár reá.

— Legyen eszed, fiu! mondá. Híres művész lehet belőled, szerencsés, gazdag ember.

— Köszönöm a jóságát, uram, de én már csak barátommal maradok.

Mikor aztán magunkra maradtunk, könyezve borultam Károly nyakába.

— Tudod-e, mondám, hogy most már igazán mindhalálig együtt kell lennünk, örök barátságban.

Szelíden mosolyogva nézett reám.

— Én azt mindjárt első napon elhatároztam, hogy soha sem hagylak el, felelé.

Másnap odébb vándoroltunk.

A tavasz e közben már elmúlt, nyár elején voltunk, meleg idők jártak. A hosszú napokon nagy utakat tettünk, annál nagyobbakat, minél inkább közeledtünk az első célhoz: a kis faluhoz, melyből évekkel ezelőtt hosszú bolyongásaimra kiindultam. Károlynak természetesen elbeszéltem mindent, a mit csak tudtam magamról s azt is, hova megyünk most látogatóba. Ugy örült, hogy látni fogja Dorka anyót, mintha neki is nevelő anyja lett volna.

Egy szép nyári napon végre fölértünk a hegyre, melynek tövében az a kis falucska fekszik. Mikor a kanyarodóhoz jutottunk, honnan legelőször láthatni meg a Dorka anyó házikóját, megálltam ugyanazon a helyen, a hol egykor Gáspár mestertől engedelmet kértem, hogy meg-

pihenhessek, hogy még egyszer utóljára visszapillanthassak a házra, melyben addig csöndes boldogságban éltem. Mennyi történt azóta velem! Mennyi világot láttam, mennyi szomorúságom, de örömem is volt azóta! És igaza volt a jó Gáspár mesternek, ki akkor azt mondta, hogy nem fogom megbánni az elválást e félreeső falucskától, hol vadon nőttem volna fel. Bár még mindég fiatal gyerek voltam, de már annyit tapasztaltam, tanultam a nagyvilágban, hogy biztam magamban, tudtam, hogy ha kiteszítva, egyedül állok is, ügyességgel, iparkodással magam is megélhetek. És a jó Dorka anyó menyire fog örülni, ha látja, hogy az ő gyöngé, tudatlan kis fiucska-jából milyen izmos bátor ficzkó lett! Bizonyosan sokszor gondolt reám, meg is siratott és most sem gondolja, hogy olyan közel vagyok hozzá.

Szinte sirni lett volna kedvem, mikor a hegy tetejéről lenéztem a falucskára, a Dorka anyó házikójára, hol annyi esztendeig éltem. Ott álltam volna sokáig, ha Károly nem szól:

— No, most már menjünk, ne halaszszuk a viszontlátás örömét.

Nem sokára lent voltunk a falu közelében, nem messze Dorka anyó házától.

— Most már álljunk meg, mondám. Én itt meghuzom magamat Káplárral a bokrok mögött, te pedig, Károlykám, menj a faluba és tudd meg, hogy és miképen találkozhatnék Dorka anyóval úgy, hogy a férje meg ne tudja.

Károly gyors léptekkel távozott s alig negyedóra múlva vigan jött vissza.

— Nagyon jól van minden. András gazda már vagy két héttel ezelőtt eluta-

zott
beme

tam
miko
lépet
Ráis

relyu

térni
juk

széd
tam
hol

zott Budapestre, Dorka anyó egyedül van, bemehetünk a házba.

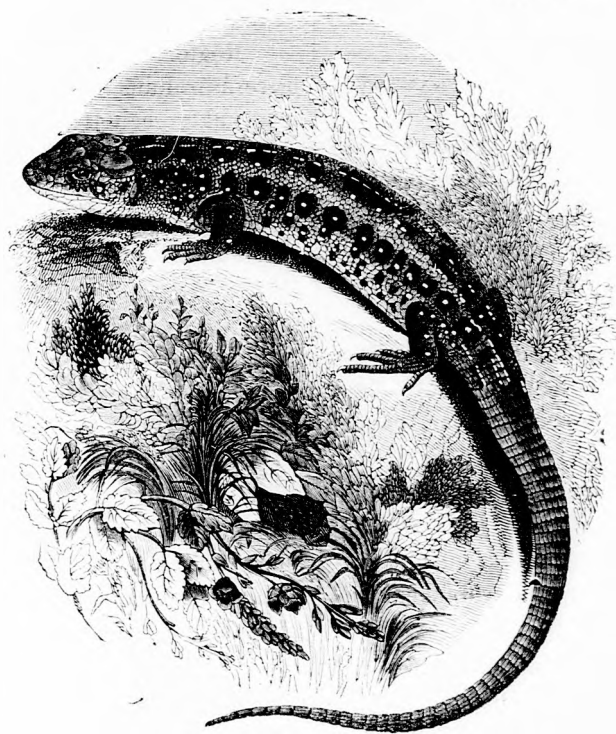
Fölugrottam és dobogó szívvel indultam meg. Már közel voltunk a házhoz, mikor a kapu megnyílt, egy öreg asszony lépett ki és a szomszédház felé ment. Ráismertem.

— Ez Dorka anyó! mondám Kárelynak.

— Ejnye! Igy most mégint várunk kell, míg hazatér. Tudod mit? Kiálts utána.

Már majd megtettem, mert alig vártam, hogy megölelhessen jó nevelő anyámat. De mégis mást gondoltam.

— Nem, annál kedvesebb lesz a meglepetés, ha a szobában talál. Nem csukta be a kaput, mindjárt vissza fog

A GYIK. (Lásd a 223 lapon.)

térni. Belopózuuk s a szobában várjuk meg.

A mint Dorka anyó bement a szomszéd házba, gyorsan benyitottunk. Itt voltam tehát újra, ez egyszerű házikóban, hol egykor olyan csöndesen, boldogan

éltem mint kis fiu! Meghatottan néztem körül. Minden úgy volt egészen, mint hajdan volt, csak a szobában látszott még nagyobb szegénység, mint azelőtt. A jó Dorka anyónak bizony rosszul mehetett a dolga.

Alighogy kissé körülnéztem, a külső ajtó nyikorgása hallatszott.

— Károly, bujj el hamar oda az ágy mögé Káplárral. Én majd ide ülök az ablakhoz.

A következő perczben belépett Dorka anyó. Fölálltam, de nem ismert rám rögtön.

— Ki az? Mit akar? kérdé.

De aztán, a mint közelebb lépett, összecsapta a kezét és fölkiáltott:

— Uram Teremtőm! Lehetséges-e? Csakugyan, ő az, Gábor!

— Igen, én vagyok, anyácskám.

Sirtunk, neveltünk örömlünkben s jó ideig tartott, míg egymás karjaiból kibontakoztunk, ezt is csak akkor, mikor Károly már megunt az ágy mögött rejtőzni és előjött Káplárral.

— Ez Károly, testi lelki barátom, mondám. Ez meg Káplár, szintén igaz barátom és hű társam. Káplár, köszönj szépen!

Káplár engedelmeskedett, két lábra állt, első lábait keresztbe tette és meghajtotta magát, a min Dorka anyó nagyot nevetett. Ezzel aztán mindnyájunknak széles jó kedvünk támadt.

— Tudja-e, anyácskám, mivel biztattam én Károly barátomat? Azzal, hogy vacsorára olyan fánkot kapunk, a melyet akkor sütöttünk volna, mikor utólszor vacsoráltam itthon, ha András gazda akkor meg nem rontja a lakománkat.

— Jaj fiacskám, szívesen sütnék én nektek, a mit csak kívántok, de... de..

— Talán nincs hozzávaló a kamarában? Sebaj, van nekünk pénzünk.

Jól gazdálkodtunk hetek óta, hogy üres kézzel ne érjek Dorka anyóhoz s így jó esomé pénzt tettem az asztalra. Dorka anyó elámult.

— Uram Teremtőm! mennyi pénz van! Talán bizony kincset leltél.

— Nem biz' én, anyácskám, csak egy kicsit takarékoskodtunk, hogy kigyelmednek hozhassunk valamit. De a fánkot el nem engedjük.

Rögtön futottam magam a boltba, összevásároltam mindent, aztán mint valami kukta segitettem Dorka anyónak a sütésnél, míg Károly csak nézte és nevetett.

— Majd meglátod, milyen jó lesz, mondám. Most az egyszer nem fog András gazda megzavarni.

— Hogyan? kérdé Dorka anyó. Hát tudod, hogy nincs itthon?

— Persze hogy tudom.

— Azt is tudod, hogy Budapestre ment?

— Azt is.

— És hogy a te dolgodban jár ott?

De már erre megijedtem. Mi dolga lehet András gazdának velem? Épenséggel nem kívántam, hogy még valami dolgunk akadjon egymással.

— Mit akar velem András gazda? kérdém nyugtalanul.

Dorka anyó nem felelt, hanem lopva Károlyra tekintett.

— Oh, Károly előtt elmondhatja, őt testvéremnek tekintem s úgy is mindent elmondok neki.

— Majd később, vacsora után, most ugy sem érünk rá nyugodt beszélgetésre, felelé.

Láttam, hogy nem akar Károly előtt beszélni. Nem erőszakoltam tehát, hanem neki láttunk a vacsorakészítésnek s olyan lakomát csaptunk, a milyen már rég nem volt a Dorka anyó házában. Ezalatt persze el kellett beszélnem, hol, merre jártam annyi esztendő óta, megmagyaráztam, miért nem adtam hírt magamról, hogy kerültem most ide. Dorka anyó figyelmesen hallgatta, de abból semmit sem árult el, hogy neki mi a mondani valója.

(Folytatása következik.)

A HERCZEG ÉS A VADÁSZ.

— Kicsi történetke. —

Egy gazdag herczeg nagy barátja volt a vadásznak s évenként többször kirándult egyik jószágára, melyen rengeteg erdőségek terültek el. Messze fönt bérczek közt különféle ritka állatok, madarak tanyáztak s a herczeg különösen ezekre szeretett vadászgatni. Nem röstelte a fáradságot, napokig járt-kelt a rengetegben s ilyenkor persze nem gondolhatott arra, hogy éjszakára fényes palotában, kényelmes ágyban pihenjen meg. Messzi tájon nem volt ott a vadonban más hajlék egy vadászlaknál, melyben egy vadász lakott, a kinek kötelessége volt felügyelni az erdőségekre.

Ide tért be mindig a herczeg éjszakára s mint vadász emberhez illik, beérte a legegyszerűbb étellel, kemény fekvőhelylyel; mikor egész nap járta a hegyeket, bizony jobb étvágygyal vacsorált és jobb ízűen aludt itt, mint városi palotájában. Ezért hát szerett is itt járnai és mindig jó kedvű volt.

A vadásznak sem volt kára benne, hogy a herczeg nála hált meg. Ravasz kópé volt, ügyesen meg tudta mondani, ha valami szüksége volt s a herczeg jókedvűen mindent megadott neki, mert derék ember-

nek tartotta. Pedig a vadász ezt nem érdemelte meg; csak szenteskedett s a hol tehetette, bizony rászedte, megcsalta jó gazdáját.

Egy napon, mikor a herczeg megint ott volt az egyszerű vadászlakban, a polczon vastag könyvet látott. Kezébe vette s látta, hogy az biblia.

— Szoktad-e szorgalmasan olvasgatni a Szentírást? kérdé.

A vadász tudta, hogy a herczeg válaszos férfiu, szenteskedve felelé:

— Szoktam bizony, kegyelmes herczegem! Mindennap olvasom.

A herczeg ezt örömmel hallotta és egy kis meglepetést akart szerezni a vadásznak. Kiküldte valami ürügy alatt s ekközben egy százforintos bankót rejtett a bibliába, mindjárt a czimlap alá.

Egy pár hónap mult aztán, míg a herczeg oda ment vadászni. Megint betért a vadászhoz s a bibliát ott találta régi helyén.

— No's, olvastad-e szorgalmasan a bibliát? kérdé a herczeg.

— Olvastam bizony, kegyelmes uram, mindennap olvastam.

— Hát a bankót megtaláltad?

A vadász bámulva nézett rá, aztán megzavarodott, mert gyanítani kezdte, mi történt. De a herczeg is sejtette az igazat, elővette a bibliát, fölnyitotta, — hát a bankó azon módon ott volt, a hová tette.

— Ime, így tűnik ki a hazugság, mondá méltó haraggal. Az egész idő alatt hozzá sem nyultál s velem mégis el akartad hitetni, hogy jámbor istenfélő ember vagy. Neked szántam ezt a pénzt, de most visszaveszem s koldusnak adom.

A ravasz, hazug vadász hiába mentegőzött, elvesztette a jó herczeg kegyét s a herczeg azontul más embert rendelt a vadászlakba, mert nem akarta többé látni sem a szenteskedőt.

A BÁBU MESÉJE. (Lásd a 220. lapon.)

A BÁBU MESÉJE. (Lásd a 220. lapon).

A játékos bolt előtt.

(Képpel a czimlapon.)

IDE ide, jó gyermekek!
Itt vannak a játékszerek:
Csörgő, trombita, sip, kelep,
Apró lovak, kis szekerek,
Ugró abroncs, futó kerek, —
Vegyetek hát, jertek, jertek!

Van itt bábu, kés, meg hajó,
Vigan tánczoló fajankó,
Honvéd baka, jó hátas ló,
Vitéz huszároknak való:
Szép ragyogó piros kagyló,
Doboló nyul, tánczos maczkó.

Ne késsetek, siessetek!
Mert én még ma tovább megyek.
Szaporán, ha van pénzetek,
Tátott szájjal ne nézzetek,
Itt vannak a játékszerek,
Ide mellém, jó gyermekek!

A KIRÁLY ÉS A TENGER.

— Kicsi történetke. —

AJ DANÁBAN, nagyon régen, élt egyszer egy hatalmas király. Nemesak hatalmas volt, hanem bölcs is és nemes szívű, s számos jeles tettet vitt végbe. Háboruban csodálták vitézségét és hadvezéri lángeszét, ellenségei rettegtek tőle s a ki szembe mert szállani, ugyan megbánta, mert a hatalmas hős király csufosan megverte. Békében meg bölcs és igazságos volt, türelmesen meghallgatta a panaszosokat és mindenkinek megítélte a maga jogos követelését.

A derék és hatalmas királyt tehát, nem csoda, nagyon szerették. De voltak körülötte sokan olyanok is, a kik haszonlesésből hizelkedtek neki és hogy kedvét nyerjék, mindig csak azon törték a fejüket,

hogy szép és kellemes dolgokat mondjanak neki: dicsérték, csodálták minden tétét, még ha egészen közönséges dolgot csinált is; egy szóval, úgy beszéltek, mintha azt hinnék, hogy a király nem is olyan ember, mint a többiek, hanem valami rendkívüli, csodálatos lény.

A király ezt nem szerette, annál kevésbé, mert nagyon jól tudta, hogy éppen azok legkevésbé hűvei, a kik oly nagyon hizelkednek. Meg is mondta többször, de a hizelgők azért mégis csak a régiek maradtak.

Egy napon a király kint sétált kíséretével a tengerparton, mikor egy ilyen hizelkedő jött szembe, a ki bizonyosan szintén szeretett volna valamit kapni a királytól s ezért már messziről mélyen hajlongva kiáltá:

— Üdv neked, hatalmas király, ki földnek és tengernek parancsolsz!

És a királyt kísérő udvaroncok utána kiálták:

— Igen, ő hatalmas király, ki földnek és tengernek parancsol.

A király boszankodott e tulságos hizelkedésen, de nem szólt, hanem egy ideig a tenger vizét vizsgálta, aztán levette válláról köpenyét, a parton leterítette a homokra és leheveredett. Az udvaroncok mögötte hasonlóképen cselekvének, de egyuttal bámulva néztek egymásra és titkon csúfolkodva sugdosták:

— A király bizony talán megbolondult, hogy ide telepedett le. Hiszen minden gyermek tudja, hogy rövid idő múlva jön a dagály és bele ful, a ki itt marad.

Igy suttoztak és csufolódtak a király háta mögött, mert a hizelkedők csak akko

alázatosak, mikor szemben állanak a hatalmasal, a háta mögött pedig nevetik és azt hiszik, nekik több eszök van és mindent jobban tudnak.

Most az egyszer azonban úgy látszott, hogy csakugyan igazuk van, mert csakugyan a dagály ideje következett. A tenger vize, mint tudjuk, nem áll mindig egy formán, hanem napjában kétszer, felváltva, szabályosan emelkedik és visszahúzódik. Mikor a víz legmagasabban áll, akkor van a dagály, ami vagy hat óráig tart, ekkor a víz kezd visszahanyatlani, úgy hogy a parton nagy darab szárazon marad; ekkor van az apály. Ez is hat óráig tart, aztán újra jön a dagály és a víz újra elborítja az imént szárazon maradt földet. A parti lakosok tudják, mikor jön a dagály, de meg is lehet ismerni már messziről a tenger emelkedését.

Most, mikor a király oda a partra leheveredett, a dagály már egészen közeledőben volt. Nem sokára egyes hullámok már egészen közelre értek s ekkor a király kezével fenyegetőleg intett a tenger felé és dörgő hangon kiáltá:

— Ne merjetek közeledni, hullámok, én a hatalmas király vagyok, ki a tengernek is parancsolok.

Persze, a hullámok nem törődtek ezzel a paranccsal, hanem mindinkább közeledtek s egy hullám végre már a király lábait érinté.

Ekkor a király fölállt, kiment a biztos magas partra és így szólt a hizelkedők csoportjához:

— No's hát igaz-e az, hogy én parancsolok a tengernek? Ugy-e, hazug hizelkedők vagytok! Mert a tenger ép oly kevésse

engedelmeskedik nekem, mint akármely nyomorult féregnek. Nem engedelmeskedik másnak, csak a Mindenhatónak. Azért hát mondom nektek, a ki még valaha efféle hazugsággal akarná magát behizellegni nálam, azt elüzöm magam elől.

És e naptól fogva a hizelkedők elhallgattak.

Testvéri köszöntés.

MINDEN zöldül, virul, fakad —
Kertünkben, a bokrok alatt,
Nyílnak ibolyák.
Hogy ma reggel erre mentem,
Bokrétába kötözgettem,
S neked nyujtom át.

Édes hugom, kis Örzsike,
Ma van tizenötödike,
Születésnapod;
A jó Istent kérem kérve:
Mindnyájunknak öröme,
Hugom, nőjj nagyot!

A cicza és a hegedű.

Cicza.

*Hé, ki vagy te? Nem ismerlek tégedet!
Mi neved, s hogy híjják nemzetségedet?
Fejednek nincs szeme, de van négy füle: —
Ki az apád, a világra ki szüle?*

*Orrod lika ez emitt a hasadon?
(Fura egy lény, bizony meg nem foghatom!)
Most látom csak: hiszen lábad sincs neked,
S nyilván egér rágta el a kezedet.*

*

Hegedű.

*Hogy ki vagyok? Azt kérded, te együgyű?
Én vagyok a híres, neves hegedű!
Ugy metszettek a jávornak fájából,
Dalnok vagyok, még pedig a javából!*

*A te dalod kiállhatlan nyávogás,
Dorombolás, miákolás, semmi más.
De hoggyha én rázendítem énekem:
Száz örvendő hallgatóm van én nekem!*

A BÁBU MESÉJE.

Kicsi mese a kicsinyeknek.

(Két képpel a 216. és 217. lapokon.)

zt szeretnétek, hogy én elmondjam a történetemet? Szívesen megteszem, mert tudom, jó gyermekek vagytok, én pedig a jó gyermeke szeretem. Persze, mindenki azt hiszi magáról, hogy ő jó; de csak mi bábuk tudjuk ám igazán, melyik a valóban kedves, jó szívű gyermek.

Mikor én először szétnézhettem a világban, egy nagy kosárban találtam magamat, több testvéremmel együtt. Melletünk egy szelid képű nő varrogatott nagyon szorgalmasan szebbnél szebb ruhácskákat s mi sovárogra sugtuk egymásnak:

— Jaj, ha nekünk olyan szép ruhánk volna!

Ezt nem épen csak hiúságból mondtuk, ámbár nem tagadom, hogy mi bábuk szeretjük a szép ruhát. De hát akkor még semmiféle ruhácskánk sem volt. Nem sokára aztán az a szelid képű nő egyenként elővett minket a kosárból és volt ám nagy örömünk, mert azok a szép ruhácskák csakugyan nekünk készültek. Mindnyájunkat gyönyörűen felöltöztetett, úgy hogy alig győztük magunkat bámulni és egészen meg voltunk elégedve. Most már csak arra voltam kíváncsi, mi történik velünk.

Hát bizony egyelőre nem épen kellemes dolog történt. Az a szelid képű nő gyöngéden ugyan, de azért irgalom nélkül bepakolt megint a kosárba és vitt, sokáig vitt, míg végre egy boltba lépett és ott egy öreges urnak adott át.

— Elhoztam a bábukat, készen van mind, mondá.

— Nagyon jól van, szól az öreg ur. Ideje is, mert közeledik a Karácsony.

Ezután egyenként elővett mindnyájunkat és jól megnézegetett. Olyan nyájasan néztem rá, a mennyire csak egy jól készült, illedelmes bábutól telik s azt hiszem, tetszettem is neki, mert elégedetten mosolygott s így szólt ama nőhöz:

— Nagyon meg vagyok elégedve. Itt a pénze.

Minket pedig oda adott a fiunak.

— Most még vidd be a raktárba; majd később előszedjük őket.

A fiu bevitt egy sötétes nagy kamrába s ott egy fiókba dugott minket, a fiókot pedig becsukta. Ez bizony épen nem volt kellemes. Teljes sötétségben, összeszorítva, mozdulatlanul feküdtünk ott, azt sem tudva nappal van-e nagy éjszaka. Ugy-e, ti ezt ki nem álltátok volna békében? De mi bábuk nem szoktunk rakoncátlanzkodni s szépen türelmesen vártunk, mikor lesz vége a sötét rabságnak. Meg is kaptuk a jutalmat, mert vagy két hét múlva végre elővettek és kivittek megint a fényes boltba. Itt most már nem dugtak el sötét fiókba, hanem üvegszekrénybe helyeztek, hol mindenki láthatott és mi is láthattunk mindent. Ez már kellemesebb állapot volt, de én mégis kissé unatkoztam. Mert mi bábuk, tudjátok, szeretünk játszani, kedves jó gyermekekkel mulatni; ott az üvegszekrényben pedig csöndesen kellett feküdni. Alig vártam, hogy már jöjjön valaki és megvegyen.

Jöttek is sokan, mamák, kis leányok, nézegettek, kezökbe is vettek és mindenki-

nek tetszettem; de aztán mégis mindig visszatettek s azt moudták:

— Ez nagyon drága, csak gazdag ember veheti meg.

Eleinte örültem ennek s büszke voltam rá. Előkelő, drága bábu vagyok, nagyuri házba fogok jutni. De aztán lassanként kissé aggódni kezdtem, mert bábutársaimat, kik nem voltak olyan szépek és drágák, egymásután megvették és már jóformán csak egyedül voltam ott a szekrényben. No az szép dolog lesz, ha senkinek sem kellek!

Már majd elbusultam magamat, mikor egy napon, kevéssel Karácsony előtt egy öreg ur asszonyság lépett a boltba. Sok mindenfélét vásárolt, lapdát, sipot, falovat, kardot. Egyszerre megpillantott engem is.

— Ah, milyen szép kis bábu! Ezt megveszem a kis Bellának.

Nagyon gazdag lehetett, mert csöppet sem alkudott, hanem kifizette, a mit a kereskedő kért, aztán csomagba rakatott mindent a mit vásárolt. Így megint sötét katulyába kerültem. De most már nem busultam, tudtam, hogy ez nem sokáig tart, csak épen míg haza visznek, hogy átadjanak kis urnómnak, Belának. Előre is elhatároztam, hogy nagyon fogom szeretni.

Nem csalódtam, rövid idő múlva elővettek a csomagból. Szinte káprázott a szemem, olyan fényesen kivilágított teremben voltam, a terem közepén pedig nagy asztalon zöld fenyőfa állott. A fa alá rakták mind a játékszereket és engemet is, még pedig nekem jutott a főhely, ami az ilyen szép bábut meg is illeti. Az a kedves, szelid képű öreg ur nő, a ki meg-

vásárolt, az rendezgetett mindent és mihamar megtudtam, hogy Karácsony estéje van, unokái számára rendez karácsonfát. Mikor minden készen volt, megnyilt az ajtó s egész csapat kis fiu és leányka rontott be, örömtől sugárzó arcczal.

Egy ideig körülállták a karácsonfát és gyönyörködve nézegették, majd tanakodva suttoztak, ki mit kap s mindenik előre kiszemelte, mit szeretne. És egyik sem csalódott, mert a jó nagymama azután mindegyiknek épen azt osztotta ki, a mit megkívánt és így én csakugyan a kis Bella karjaiba jutottam.

Képzeltetik, hogy nagy volt az örömem. Bella csinos, kedves leányka volt, gyöngéden tartott karjaiban, nyájasan beszélt, játszott velem s nekünk bábuknak nem kell egyéb. Olyan boldog voltam, hogy a nagy örömtől alig tudtam az éjjel elaludni. Nem sejtettem, hogy boldogságom olyan rövid lesz.

Másnap Bella megint elővett, játszott velem, szép bölcsőbe fektetett s vigan telt el a nap, azután még a második és a harmadik is. De már a negyedik napon valami más mulatságot talált Bella, velem csak keveset törődött. És azután napról napra kevesebbet gondolt rám. Búsan, elhagyottan feküdtem s ha néha néha elővett is Bella, láttam, hogy már reám unt, gyöngédtelenül hányt-vetett, a földön hevertetett. Ha ruhácskám elszakadt, biz' ő nem bánta; ha valamin megboszankodott és szerencsétlenségemre én voltam a kezében, mérgesen a földhöz vágott, hogy majd darabokra törtem s utoljára már szinte rettegtem, ha kezébe vett. Nem is sokszor tette többé, szomoru

elhagyottságban busultam s gondolkoztam szerencsétlen sorsom fölött. Fényes kastélyba kíváncsoltam, ime teljesült kívánságom s későn láttam be, hogy maga a fény és gazdagság nem tesz boldoggá, ahhoz szeretet és jószág is kell. Bella pedig szeszélyes, indulatos gyermek volt, ki semmit sem szeretett igazán.

Több hétig éltem ilyen szomoru életet. Már egészen kétségbe estem, és nagy bánatomban talán bele is haltam volna, ha szerencsére mi bábuk nem volnánk olyan türelmes természetűek. Én is csöndesen türtem tehát és — megkaptam jutalmamat. Egy napon, a mint szomorkodva, mindenkitől elfeledten feküdtem ott, belépett Bella mamája és így szólt:

— Bella, nincs valami fölösleges játékszered? A régi komornánk kis leányai betegek, szeretnék nekik valami játékot küldeni.

— Ott van a bábu, már ugy is ráuntam, oda adom.

Oh, ezt nagyon rosszul esett hallanom! Láttam ebből, hogy soha sem szeretett. Pedig én mennyire szerettem! Sirtam volna, de nem értem rá, mert a következő perczben megint kosárba dugtak és vittek. Mikor újra előkerültem, meglehetősen szegényes szobában voltam. Most már hát még ilyen szegényes helyen fogok élni.

Szörnyen szerencsétlenségnek éreztem magamat. Mi lesz itt belőlem!

A mint kikerültem a kosárból, két sápadt leánykát pillantottam meg. Az egyik ágyban feküdt s épen fölébredt, mire a másik hozzásietett, — azaz bizony nem sietett, csak lassan, két mankón

biczeg
kettő,
volna,
a kis s

—
mamá
valam

A

örült,

pedig

mama

kaptal

kedtel

volt, a

De ha

cziróg

láttam

a szes

M

szen

kezdő

leányk

Beteg

mulat

tok, h

egy. I

man

és élü

gyógy

retjük

keznel

s ha r

nak e

hat rá

öltözt

I

Bellá

már t

ság, a

biczegett. Nagyon beteg lehetett mindakettő, de mintha ezzel nem is törődtek volna, nyájasan, kedvesen beszélgettek s a kis sánta messziről kiáltá:

— Juliska! Juliska! Haza jött a mamácska és azt mondta, hozott nekünk valami szépet!

Az ágyban fekvő Juliska erre úgy örült, hogy szinte ragyogott az arca; pedig még nemis tudta mit hozott a mama. Hát még mikor megláttak, kezökbe kaptak engemet! Azt hiszem tánczra kerekedtek volna, csakhogy az egyik sánta volt, a másik nem birt fölkelni az ágyból. De ha nem tánczolhattak, annál inkább czirógattak, ölelgettek engem s mindjárt láttam, hogy annyira megszerettek, mint a szeszélyes Bella soha sem.

Nem telt bele egy, két óra, már egészen otthon találtam magamat s ekkor kezdődött igazi boldog életem. A két leányka igazi kedves jó két leányka volt. Betegségök ideje alatt igyekeztem őket mulattatni, amire persze ti azt mondjátok, hogy ők játszottak velem. No mind egy. Elég az hozzá, hogy mind a hárman kellemes, vidám napokat éltünk és élünk maig is. A két kis beteg meggyógyult, de azért most is csak úgy szeretjük egymást, mint azelőtt. Nem feledkeznek ám el soha sem rólam, nem dobálnak s ha ruhácskám elszakadt, a két leánykának egész öröme telik benne, hogy moshat rám, varrhat s engem újra szépen felöltöztethet.

Nem is kívánkozom én többé vissza Bellához a fényes palotába, mert most már tudom, hogy csak ott lakik a boldogság, a hol az igazi szeretet honol.

A GYIK.

(Képpel a 213. lapon.)

SZÉP tavaszi vagy nyári napon, ha kísértalunk a pázsitos mezőre, sokszor hirtelen megmozdul valami a fűben és gyorsan oszon tovább, oly gyorsan, hogy néha azt sem tudjuk, mi volt az. Néha előttünk szalad keresztül az uton s akkor látjuk, hogy az semmi más mint egy kis gyik, melyet fölzavartunk csöndes szunyókálásából, a mint ott a napon sütkérezett.

Sokan vannak, a kik megijednek vagy pedig iszonyodnak a piczike, szép zöld színű, apró sötét pettyes állatkától, mintha valami veszedelmes szörnyeteg volna. Akad bizony olyan vásott gonosz gyerek is, a ki üldözőbe veszi és agyonüti a gyikocskát, csakhogy szerencsére ez ritkán sikerül, mert a gyik rendkívül óvatos és fürgé, oly gyorsan elsuhan, eltűnik a fűben, hogy ugyancsak szemes legyen, a ki megfogja. De a ki ismeri a jámbor, ártatlan állatkát, az nem is bántja, hagyja kedvére sütkérezni, szaladgálni, mert tudja, hogy a gyik senkinek sem árt, hanem ellenkezőleg még hasznos állatka.

A gyiknak igen sokféle fajtája van nálunk is több fajta honos, minő a közönséges gyik, a zöld gyik, fali gyik. Aprócska lábai vannak, melyekkel azonban igen gyorsan tud futni, farka pedig hosszabb mint az egész teste, a vége felé nagyon vékony és törékeny, de ha letörik is, újra megnő. Apró szemei élénken ragyognak. Nagyon szereti a meleget s azért télire elrejtőzik a föld alá, hol álomba merülve tölti a zord napokat, a mikor különben sem találna enni valót a fagyos, hóval borított földön. De mihelyt kítavasodzik, a gyikocska is előbuvik és vigan czikázgat a mezőn, leginkább félreeső, csöndes helyeken, hol nem fenyegeti semmi veszedelem. Mert félénk kis állatka s ha bajba jut, nem is igen tudja magát védelmezni. De annál veszedelmesebb ellensége a különféle rovaroknak, férgeknek; ezek-

ből táplálkozik és sokat elpusztít, ami által hasznót hajt az embernek. Némelyik megessi a növényt is, de ezzel csak akkor éri be, ha már épen semmi rovar sem talál.

A forró égöv alatt még több és nagyobb fajta gyíkok élnek, mint nálunk. Van egy fajta, melyet »intó gyík«-nak hívnak, mert veszély közeledtére hangosan sziszegve menekül és izgatottan futkos, ami által a folyók partján álomban heverésző, nehézkes krokodilusokat is figyelmezteti a veszedelemre, úgy hogy ezek is elmenekülnek. Egy másik fajta igen ügyesen mászik föl a fára, még egy másik pedig azegyes, sima falra is föl tud mászni, ismét másiknak meg a lábai és bordái közt bőrhártyája van, melyet mint eruyőt feszít ki, úgy hogy magasról ugorhatik, a nélkül, hogy megsértené magát. Buda környékén meg van egy fajta gyíkocska, melynek szemhéja olyan kicsiny, hogy nem tudja behunyni a szemét s így még álmában is nyitva van a szeme.

Mindnyájan fűрге, vidám, ártatlan állatkák s azért ha épen utunkba akadnak, nem is bántjuk őket.

A »Kis Lap« XXIV. köt. 11-dik számában között rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Dezsöffy Ö., Ofner Irma és Szidónia, Weinreb Adél, Neumann Lenke, Róza és Emil, Fisch Paula és Lajos, Knapp Emma és Lujza, Deutsch Ignác, Tóth Ilma és Béla, Veress Gizella, Babinetz Berta, Szalay Olga és Hedvig.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára adakoztak:

Dezsán Péterke 50 kr., Csáky Fancsi 1 frt., Brankovits Vilma 30 kr., Vladár Irma (a »Kis Lap«-ból vett »Tollkés« című darab előadásának eredményeképp) 2 frt. 50 kr., Rónay Elemér 1 frt. — A már kimutatott 198 frt. 75 krral együtt 204 frt. 5 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Engel Iréne 60 kr., Kovács Irmus és Béla 1 frt., Kohn Sári és Giza 60 kr., Brankovits Vilma 30 kr., Balásházy Olga gyűjtése

14 frt. 20 kr. (Egyes adakozók: Balásházy Olga 1 frt., Balásházy Bertl 1 frt., Kazinczy Camillo 2 frt., Balásházy Malvin 50 kr., Balásházy Margit 60 kr., Balásházy Iván 1 frt., Beöthy Sándorné 50 kr., Beöthy Sándor 20 kr., Balásházy Bertalan 2 frt. 50 kr., Balásházy Bertalané 2 frt. 50 kr., Monostori Arisztid 40 kr., Miklóssy Ferencz (?) 2 frt.) Debreczeni Jolán gyűjtése 5 frt. 50 kr., (Orbán Barna 10 kr., Osváth Zoltán 10 kr., Fodor Zoltán 50 kr., Debreczeni Barna 10 kr., Debreczeni Gábor 10 kr., Palesó Károly 10 kr., Elek József 11 kr., Lux Géza 51 kr., Szües (?) Sámuel 10 kr., Hámos József 1 frt., Wenk Lajos 10 kr., Szentmiklósy Kálmán 20 kr., Bata István 10 kr., Fodor Gyula 50 kr., Fodor Kálmán 50 kr., Szikorszki Gyula 10 kr., Debreczeni Ilona 10 kr., Demeter Dezső 15 kr., Demeter Anna 15 kr., Szües Anna 20 kr., Debreczeni Jolán 68 kr.), Szilágyi Viktor gyűjtése 20 frt. (Egyes adakozók: Szilágyi Viktor 2 frt., Szilágyi Virgil 3 frt., Szilágyi Lajos 2 frt., Szilágyi Virgiline 3 frt., Szilágyi Margit 50 kr., Szilágyi Endre 50 kr., Szilágyi Gábor 50 kr., Fogler-Kovács Mária 2 frt., Szomor Lajosné 1 frt., Király Zsigmondné 1 frt., Gyulay Samu 1 frt., Gyulay Adolf (és nem Adolf Gyulay, ami magyar fiú részéről megfoghatatlan) 1 frt., Konyecz Mari 50 kr., Höpfner Kálmán 1 frt., Szilágyi Emilné 1 frt. A »Kis Lap« egy színművének, a »Gyermekből« előadásából befolyt összeg 10 frt. (Küldi Jóna, Mártha és szereplő társai: Szecsödy Irén, Szecsödy Mariska, Sehnur Lotti, Sehnur Elza, Szecsödy Pista, Jóna Vilma, Janthó Anna. Honnan?) Rónay Misi (tisztában ird ki a nevedet! F. b) 1 frt. — A már eddig kimutatott 64 frt. 68 krral együtt 117 frt. 88 kr., mely összeg a »Nemzet« ápr. 3-ki számában ki van mutatva.

*

A györi árvizkárosultak részére: Künstler Sámuel gyűjtése 12 frt. 57 kr. Kimutatva a »Nemzet« ápr. 3-ki számában.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.